

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

09 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte: Petru Ursache

Judecători: Ghenadie Nicolaev, Petru Moraru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Reșetilov Dorin în numele inculpatului Varvarici Alexandr, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 septembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Varvarici Alexandr Victor, născut la 30 septembrie 1985, originar și domiciliat în mun. Chișinău, bd. Dacia nr. 44, ap. 201

Datele referitoare la examinarea cauzei:

1. 11.03.2013 – 30.09.2014 (prima instanță);

2. 11.02.2015 – 26.06.2015 (instanța de apel);

3. 08.02.2016 – 09.03.2016 (instanța de recurs);

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 septembrie 2014, ***Varvarici Alexandr Victor*** a fost condamnat după cum urmează:

- în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare;

- în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții sau activități ce țin de paza bunurilor sau persoanelor pe un termen de 4 (patru) ani.

Potrivit prevederilor art. 84 Cod penal, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa definitivă, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate de 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții sau activități ce țin de paza bunurilor sau persoanelor pe un termen de 4 (patru) ani. Potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 (cinci) ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Varvarici Alexandr Victor, deținînd în baza ordinului nr. 3 ef din 20.01.2011 funcția de conducător-auto al serviciului operativ

din cadrul organizației de pază ”BERCUT-GRUP” SRL, la 25.12.2011, orele 20:30, aflându-se în sala de jocuri „Fortuna” amplasată pe str. 31 August din or. Sîngera, mun. Chișinău unde s-a deplasat conform semnalului de alarmă, aflînd că Mocanu V. nu ar fi achitat integral un pretins prejudiciu material, precedînd unele acțiuni provocatorii ale părții vătămate, în mod intenționat, l-a lovit pe ultimul cu piciorul în regiunea abdomenului, provocîndu-i leziuni corporale, care potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 480 din 19.12.2012 se califică ca vătămare corporală gravă.

Tot el, deținînd în baza ordinului nr. 3-ef din 20.01.2011 funcția de conducător-auto al serviciului operativ din cadrul organizației de pază ”BERCUT-GRUP” SRL, reprezentînd această instituție, ce activează în baza licenței nr. 038806, eliberată la 08.04.2009 de Camera de Licențiere, conform căreia se acordă colaboratorilor acesteia împuterniciri de a desfășura activitate particulară de pază, avînd conform instrucțiunii postului, dreptul de a aplica forța fizică în modul stabilit de legislația în vigoare, să acorde ajutor organelor de drept la menținerea ordinii publice și, fiind în virtutea acestor atribuții, persoană care acționează cu titlu oficial, contrar prevederilor art. 3 din CEDO, art. 24 din Constituția Republicii Moldova, art. 2 lit. d), art. 28 alin. (4) din Legea nr. 283- XV din 04.07.2003 „privind activitatea particulară de detectiv și de pază”, pct. 2, 3 lit. a) din Atribuțiile conducătorilor și personalului care practică activitate particulară de pază aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr. 667 din 08.07.2005 “Cu privire la măsurile de realizare a legii nr. 283-XV din 04.07.2003 privind activitatea particulară de detectiv și de pază”, care îl obligau să nu supună pe nimeni la tortură, să contribuie la respectarea intereselor statului și la menținerea ordinii publice, să aplice forța fizică exclusiv în condițiile legii, să respecte drepturile și libertățile omului, în aceleași circumstanțe descrise mai sus, acționînd în scopul de a-l pedepsi pe Mocanu V. pentru un act pe care acesta presupus l-ar fi comis, de a-l intimida și de a face presiuni asupra lui, fără temei și necesitate, intenționat, în mod ilegal pentru a-și demonstra supremația, a comis acțiunea violentă susmenționată, prin ce i-a cauzat părții vătămate dureri fizice și suferințe psihice puternice, violență fizică care nu era necesară, acțiuni precedate de comportamentul inadecvat a lui Mocanu V., comportament care nu determina și nu permitea astfel de acțiuni, dat fiind faptul că acesta nu opunea rezistență și nu comitea careva acțiuni ilegale, umilindu-i astfel demnitatea.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat după cum urmează:

- în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare;
- în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții în cadrul autorităților publice și organizațiilor de pază pe un termen de 4 (patru) ani.

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni de stabilit pedeapsa definitivă, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, 7 (șapte) ani închisoare, cu

executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții în cadrul autorităților publice și organizațiilor de pază pe un termen de 4 (patru) ani.

În motivarea cerințelor sale procurorul a invocat următoarele:

- instanța de fond a omis să acorde deplină eficiență prevederilor art. 75 Cod penal, cât și standartelor prevăzute de art. 3 din CEDO, în contextul necesității respectării obligațiilor pozitive ale statului în latura pedepsirii actelor de tortură;

- inculpatul nu a conștientizat gravitatea faptelor comise și a încercat să inducă în eroare instanța menționând că loviturile i-au fost aplicate părții vătămate de către altă persoană;

- inculpatul a comis două infracțiuni, dintre care una se califică ca fiind gravă;

- instanța de fond nu a motivat necesitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal;

- pedeapsa solicitată de procuror era dictată de necesitatea asigurării atingerii scopului acesteia.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de către avocat în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale apărătorul a invocat următoarele:

- probele puse la baza sentinței de condamnare nu dovedeau vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate, instanța de fond acordând o apreciere greșită acestora;

- instanța de fond a omis să aprecieze faptul că inculpatul nu întrunea calitatea de subiect al infracțiunii prevăzută la art. 309¹ alin. (1) Cod penal, deoarece îndeplinea funcția de conducător auto la agenția de pază și nu făcea parte din personalul de pază, nefiind în așa mod o persoană care să acționeze cu titlu oficial și nici nu a acționat cu consimțământul expres sau tacit al acesteia;

- nu a existat nici o probă, în afară de declarațiile părții vătămate și ale fratelui său Mocanu Vitalie, despre comiterea faptei de către inculpat, cu atât mai mult că celelalte probe administrate în cauză combăteau cele spuse de către primii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, care a fost pronunțată integral la 17 iulie 2015, a fost respins ca nefondat apelul avocatului și admis apelul procurorului, fiind casată parțial sentința, în partea pedepsei – privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță în această parte prin care:

Varvarici Alexandr Victor a fost recunoscut vinovat și pedepsit în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare, iar în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții sau activități ce țin de paza bunurilor sau persoanelor pe un termen de 4 (patru) ani. În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 (cinci) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de

dreptul de a exercita funcții de răspundere privind paza bunurilor persoanelor pe un termen de 4 (patru) ani

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a apreciat ca fiind fondate motivele invocate de către procuror.

5.1. Astfel, s-a indicat că la stabilirea pedepsei, prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75 Cod penal și, în consecință, neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

Instanța de apel a ajuns la concluzia că nu exista temei legal pentru ca inculpatul să beneficieze de posibilitatea corectării și reeducării în condiții non-privative de libertate, deoarece nu s-au constatat circumstanțe ce justificau suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului.

Partea vătămată a pledat pentru admiterea apelului declarat de procuror, comunicînd că inculpatul a evitat să discute cu el și n-a cerut iertare pentru faptele săvîrșite, în rezultatul cărora i-a fost afectată grav starea sănătății.

Comportamentul postinfracțional al inculpatului denota, că acesta n-a conștientizat pericolul social și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvîrșite, precum și n-a făcut concluziile corespunzătoare pentru corectarea și reeducarea sa.

S-a evidențiat, că prin sentință, inculpatului i-a fost aplicată măsură preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea pînă la intrarea în vigoare a sentinței. În ședința de judecată în apel, fiind citat legal, inculpatul nu se prezenta în mod repetat, fără a înștiința instanța despre motivele neprezentării. Fiind dispusă aducerea silită a inculpatului, s-a stabilit, că acesta nu se afla la domiciliu și nu era cunoscut locul aflării lui. Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2015 s-a admis demersul procurorului privind anunțarea în căutare a inculpatului.

În urma analizei sentinței sub aspectul de motivare a soluției de individualizare a pedepsei, instanța de apel a reținut că greșit s-a constatat: „*agresivitatea acțiunilor provocatorii ale părții vătămate*”, deoarece asemenea circumstanță nu rezulta din probatoriul cauzei, fapt ce a impus excluderea ei.

Instanța de apel a mai indicat că starea de fapt reținută, în principiu, a fost corectă, însă prima instanță la descrierea faptelor criminale, considerate ca fiind dovedite, greșit a reținut următoarele circumstanțe: „... *precedînd unele acțiuni provocatorii ale părții vătămate...*” și „...*acțiuni precedate de comportamentul inadecvat a lui V. Mocanu ...*”, deoarece probatoriul cauzei a demonstrat, că faptele inculpatului n-au fost determinate de comportamentul părții vătămate Mocanu V., dat fiind că acesta nu opunea rezistență și nu comitea acțiuni ilegale.

La fel, nu au fost considerate adecvate soluției de suspendare condiționată a executării pedepsei cu închisoare și următoarele considerente expuse în sentință: „*consecințele comiterii faptelor inculpatului dar și lipsa formulării unor pretenții concrete materiale și morale de partea vătămată, care puteau fi apreciate și eventual achitate de inculpat...*”, deoarece prin sentință s-a constatat: vătămarea intenționată gravă a integrității corporale a părții vătămate, care prezintă pericol pentru viață și provocarea în mod intenționat a unei dureri fizice și suferințe psihice puternice părții vătămate, iar conform prevederilor articolului 24 alin. (4)

Cod de procedură penală, părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță.

În atare situație, instanța de apel a apreciat ca fiind ilegală și neîntemeiată soluția privind aplicarea art. 90 Cod penal, astfel, statuând asupra necesității înlăturării dispozițiilor privind suspendarea condiționată a executării pedepsei respective.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că în partea pedepsei principale stabilite, hotărârea atacată era lovită de nulitate, impunându-se casarea părții respective a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la individualizarea pedepsei.

La soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită, instanța de apel a luat în considerație prevederile articolelor 7, 61, 65, 70, 75 și 84 Cod penal, ținând seama de circumstanțele cauzei enunțate, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, precum și că scopul pedepsei este restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

S-a mai concluzionat că infracțiunile săvârșite de inculpat reprezintă un pericol social sporit pentru persoană și societate, iar inculpatul în genere s-a eschivat de la judecarea cauzei în apel. Ulterior, în ședința de judecată în apel, inculpatul n-a prezentat motive serioase privind părăsirea locului domiciliului, astfel încălcând măsura preventivă stabilită prin sentință.

În același context s-a reținut și faptul că partea vătămată a indicat, că inculpatul a evitat să discute cu ea și n-a cerut iertare pentru faptele săvârșite, în rezultatul cărora i-a fost afectată grav starea sănătății.

Comportamentul postinfracțional al inculpatului în opinia instanței de apel demonstra că acesta n-a conștientizat pericolul social și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, precum și n-a făcut concluziile corespunzătoare pentru corectarea și reeducarea sa.

Aceste considerente au stat la baza concluziei că era oportună și rezonabilă aplicarea față de inculpat a pedepsei prevăzute de lege - închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții de răspundere, iar temeuri pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu s-au constatat.

5.2. Motivele invocate de avocat în numele inculpatului au fost considerate nefondate de către instanța de apel.

Astfel, s-a indicat că urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu s-au constatat încălcări care ar atrage nulitatea actelor procedurale efectuate.

Starea de fapt în principiu și de drept, constatată de prima instanță, concorda cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Sentința cuprindea elementele definatorii condamnării, prevăzute de art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, erau admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și au fost apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Concluziile primei instanțe au fost apreciate de către instanța de apel ca fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de condamnare a inculpatului. Instanța de apel a fost solidară cu concluziile respective, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate era dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia întrunind elementele infracțiunilor imputate.

În contextul dat, au fost considerate relevante concluziile cuprinse în sentință după cum urmează:

„ ...Instanța de judecată exclude versiunea apărării, precum că inculpatul nu ar fi lovit partea vătămată dar acesta s-ar fi lovit cu mingea, fapt care l-ar fi declarat medicului, deoarece, partea vătămată a explicat de ce a declarat medicului că s-ar fi lovit cu mingea, anume pentru a nu avea careva probleme inculpatul la serviciu, fapt pentru care l-a determinat fratele său Mocanu Vitalie deoarece avea intenția de a remedia situația amiabil. Mai mult, lovirea de către inculpat se confirmă prin ansamblul probelor, anume declarațiile părții vătămate și ale martorilor, raportul de expertiză dar și declarațiile medicului Luchian Constantin, care a explicat că declarațiile privind lovirea cu mingea ar fi reieșit doar din cele spuse de partea vătămată, dar o lovitură de minge nu poate duce la ruperea unui intestin.

Anume prin aceasta se infirmă și argumentele invocate de apărare, referitoare la cotorul foii de însoțire din 26.12.2011 (f.d. 91) eliberat de Centrul Național Științifico-Practic de Medicină Urgentă în care medicul Popovici a indicat că partea vătămată Mocanu Valentin a făcut o traumă a abdomenului, ar fi fost lovit cu mingea de fotbal, deoarece aceste argumente se coroborează cu explicațiile părții vătămate că ar fi declarat eronat medicului cele vizate, ce se confirmă și prin indicarea momentului lovirii ca fiind “aseară a făcut o traumă a abdomenului, a fost lovit.. ”, or versiunea apărării bazată pe declarațiile martorului Gojanu Lilian de la UP (f.d. 30), precum că la data de 26.12.2011 aproximativ orele 10:00, ar fi observat cum Mocanu Valentin juca fotbal, pe lângă faptul contrarietății cu ansamblul probator, se combate prin însăși cotorul foii susmenționate, în care se indică că lovirea cu mingea s-ar fi produs “aseară”, ce semnifică data anterioară datei de 26.12.2011, adică data de 25.12.2011, ce confirmă suplimentar explicațiile părții vătămate că anume din spusele sale s-a indicat pretinsa lovire cu mingea.

Din aceleași considerente nu poate fi reținută alegația apărării, referitor la raportul de expertiză medico-legală nr. 1214/D din 15.05.2012 (f.d. 36-37) întocmit de expertul judiciar medico-legal Aurel Vicol, potrivit căruia cauzarea leziunii jejunului în rezultatul acțiunii traumatice cu mingea de fotbal este posibilă, deoarece acest răspuns la întrebare provine din aceeași circumstanță declarativă a părții vătămate Mocanu Valentin, fapt consemnat la rubrica “Circumstanțele cazului” din raport.

Instanța de judecată apreciază critic explicațiile martorului Silivestru Vasile, precum că inculpatul nu ar fi lovit partea vătămată, deoarece sînt contrare ansamblului probator administrat dar și contradictorii cu însăși declarațiile

inculpatului, care a recunoscut că l-a lovit, doar că peste față, deoarece probele atestă că anume în regiunea abdomenului a fost lovită partea vătămată, mai mult, martorul Silivestru V. a explicat că nici el și nici inculpatul nu a lovit partea vătămată, or inculpatul confirmă că și el și martorul Silivestru V. a lovit partea vătămată.

Argumentele apărării cu privire la noțiunea de „gardian” din cadrul Legii nr. 283/2003, în contextul invocării lipsei statutului de subiect special care a acționat cu titlu oficial, nu pot fi reținute, deoarece legea nu condiționează desfășurarea activității de pază de calitatea de gardian, nefiind exclusă, în speță fiind confirmată activitatea de pază desfășurată de conducătorul auto angajat în cadrul companiei de pază, importantă fiind activitatea acestuia de pază.

Or, conform art. 3 din Legea vizată: activitate particulară de pază semnifică gen de activitate licențiat de acordare a serviciilor de pază întru apărarea vieții, sănătății și bunurilor de către persoane specializate în domeniu, în bază de contract, conform condițiilor de licențiere.

Pe lângă faptul că, fiind persoană specializată în sensul enunțat al legii, a acționat la butonul de alarmă și a acționat cu atribuțiile de pază, adică a intervenit în conflictul ce ține de asigurarea ordinii în obiectul aflat sub pază, inculpatul nu a avut și nu a exercitat atribuții de șofer, adică de a transporta un anumit echipaj la fața locului, el intervenind în exercitarea atribuțiilor sale de pază, care pe lângă faptul că se încadrează în prevederile legale enunțate, exercitând funcția de conducător-auto al serviciului operativ din cadrul organizației de pază ”BERCUT-GRUP” SRL, reprezentând această instituție, care activează în baza licenței nr. 038806, eliberată la 08.04.2009 de Camera de Licențiere, conform căreia, se acordă colaboratorilor acesteia împuterniciri de a desfășura activitate particulară de pază, avînd conform instrucțiunii postului, dreptul de a aplica forța fizică în modul stabilit de legislația în vigoare, să acorde ajutor organelor de drept la menținerea ordinii publice și, fiind în virtutea acestor atribuții, persoană care acționează cu titlu oficial, adică persoană care reprezintă un serviciu public de asigurare a pazei, încredințat unei societăți private, fapt care exclude necesitatea legăturii cu martorul Silivestru V., în acțiunile inculpatului, or inculpatul a acționat personal cu titlu oficial. ”

Pe această linie de considerente, față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a apreciat relevanța motivării ample și temeinice a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, care erau în corespundere cu exigențele articolului 6 din CEDO.

În acest context, instanța de apel a indicat că potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual o curte de apel poate, în

principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Hotărârea CtEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

Astfel, instanța de apel nu a stabilit temeiuri pentru a da o nouă apreciere probelor, ea fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de instanța de judecată au fost apreciate ca fiind opinia subiectivă a apelantului, care nu avea suport legal în sensul de a da o nouă apreciere probelor puse la baza condamnării inculpatului în vederea achitării acestuia.

În așa mod, instanța de apel a constatat cu certitudine, că inculpatul deținea calitatea de subiect al infracțiunii prevăzută la articolul 309¹ alin. (1) Cod penal, deoarece, în timpul săvârșirii infracțiunii, a acționat în baza Legii nr. 283-XV din 04.07.2003 „Privind activitatea particulară de detectiv și de pază”. Potrivit art. 3 din Legea vizată: activitate particulară de pază semnifică - gen de activitate licențiat de acordare a serviciilor de pază întru apărarea vieții, sănătății și bunurilor de către persoane specializate în domeniu, în bază de contract, conform condițiilor de licențiere.

Conform raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 480 din 19.12.2012, trauma închisă a abdomenului cu lezarea jejunului la Mocanu Valentin a fost produsă prin mecanism de lovire, posibil în timpul și circumstanțele indicate în ordonanța de numire a expertizei (a fost lovit cu piciorul în burtă la 25.12.2011), este periculoasă pentru viață și conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă. (f.d. 114 -119). Această concluzie se coroborează cu declarațiile părții vătămate făcute în ședința de judecată și cu procesul - verbal de confruntate din 10 mai 2012, astfel fiind exclusă versiunea, precum că vătămarea părții vătămate s-a produs în rezultatul loviturii cu mingea de fotbal.

Astfel, instanța de apel a înlăturat argumentele părții apărării, în sensul cerințelor de achitare, apreciindu-le ca neîntemeiate, iar susținerile, că inculpatul nu era vinovat, din punct de vedere penal, de săvârșirea infracțiunilor imputate a considerat că nu echivalau cu achitarea acestuia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță — relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedeau săvârșirea infracțiunilor respective de către inculpat.

6. Hotărârile instanțelor de fond și apel sunt atacate cu recurs ordinar de către avocat în numele inculpatului, care a fost depus la 14 august 2015 și care solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale recurentul invocă următoarele:

- inculpatul nu întrunea condițiile necesare exercitării atribuțiilor de pază, deoarece exercita funcția de șofer, în așa mod el nu putea avea calitatea de subiect al infracțiunii prevăzute de art. 309¹ Cod penal.;

- vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, nu a fost demonstrată în cadrul cercetărilor judecătorești, concluzia de învinuire bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate și a fratelui acestuia

Mocanu Vitalie. Totodată, probatoriul administrat în cauză combătea concluziile privind vinovăția inculpatului. Astfel, potrivit declarațiilor martorului Suroceanu Eugeniu (operator în cazinoul în care s-a petrecut incidentul), ultimul nu a văzut ca inculpatul să-l fi lovit pe partea vătămată, ci doar a văzut că primul l-a îmbrâncit;

- martorii Mocanu Serghei, Mocanu Mihail, Cricovan Serghei au fost martori indirecți, cunoscând circumstanțele cauzei doar din spusele părții vătămate și ale fratelui acestuia;

- în cotorul foii de însoțire din 26.12.2011 eliberat de CNȘP de Medicină Urgentă, medicul a indicat că partea vătămată a făcut o traumă a abdomenului, fiind lovit cu mingea de fotbal;

- potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 1214/D din 15.05.2012, cauzarea leziunii jejunului în rezultatul acțiunii traumatice cu mingea de fotbal era posibilă;

- din declarațiile martorului Luchian Constantin (chirurg în Spitalul de Urgență) rezultă că partea vătămată a comunicat că a fost lovit în abdomen cu mingea de fotbal în timpul jocului;

- martorul Gojeanu Lilian a declarat că la 26.12.2011, aproximativ la ora 10:00 l-a observat pe partea vătămată la stadionul din or. Sîngera cum juca fotbal cu mai mulți băieți.

6.1. Pe cauză este depusă referință de către procuror, care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului declarat, deoarece recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală și nu poate constitui temei pentru recurs.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru recurs avocatul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală – *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde.*

Temeiurile date, însă, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat.

Astfel, Colegiul penal atestă că instanța de apel pe deplin și justificat a răspuns la toate argumentele invocate în apel, corect atribuindu-le o apreciere critică, iar conținutul recursului s-a rezumat la expunerea dezacordului cu modalitatea de apreciere a probelor și a concluziilor de vinovăție a inculpatului. În

acest sens, este de menționat că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticile formulate de recurent nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării hotărârii instanței de apel, ca fiind ilegală.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, instanță, care la fel a conchis că probatoriul administrat cu participarea părților confirmă vinovăția inculpatului în faptele incriminate, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

La fel, criticile formulate au constituit obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și căroră aceasta le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și expusă pe larg în pct. pct. 5-5.2 al prezentei decizii, pe care instanța de recurs o consideră justă și a cărei reluare nu o consideră necesară, având în vedere plenitudinea argumentelor invocate.

În concluzia celor expuse, Colegiul penal constată că hotărârile contestate nu sunt afectate de erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, fiind necesară dispunerea inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Reșetilov Dorin în numele inculpatului Varvarici Alexandr împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, în cauza penală în privința lui *Varvarici Alexandr Victor*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru